

ח"י אלול חכ"ד

החידוש דיום הולדת הוא שהעובר חי בפני עצמו, וזהו החידוש דתורת החסידות, שעבודת ה' אינה דבר נוסף עליו כמו התינוק "שאוכל ממה שאמו אוכלת", אלא כל מציאותו הוא "לשמש את קוני".

כ"ק מו"ח אדמו"ר גילה שח"י אלול הוא יום ההולדת של "שני המאורות הגדולים" הבעש"ט ואדה"צ, וי"ל שהענין דיום הולדת קשור עם החידוש שלהם בגילוי תורת החסידות. דהנה, גם לפני הלידה ה' העובר "אוכל ממה שאמו אוכלת כו", דהיינו שחיותו לא ה' מצד עצמו אלא מצד אמו, ובעת הלידה נעשה חי בפ"ע. וזהו החידוש דתורת החסידות, דהאדם יכול ללמוד תורה ולקיים מצות אך זהו דבר נוסף על מציאותו, ותורת החסידות מגלה ש"אין עוד מלבדו" וא"כ כל מציאותו הוא עבודת ה' - "אני לא נבראתי" - שהאדם מצ"ע אינו מציאות - וכל מציאותו הוא רק "אלא לשמש את קוני".

והנה, זה שהאדם מצ"ע נעשה חי הוא בעיקר ע"י "שני המאורות הגדולים" - הגילוי דתורת חסידות חב"ד ע"י אדה"צ - שבה נמשך האמונה גם בשכל ועד לכל פרטי האדם.

והנה כל הנ"ל הוא בגילוי ובהדגשה בתורה שאמר הבעש"ט בג"ע בח"י אלול תרנ"ב, שביאר ש"ויהי' כי תבוא אל הארץ" - ארץ לשון מרוצה ורצון, "אשר ה' אלוקיך נותן לך" - זהו מתנה מלמעלה, "ושמת בטנא" - להמשיך את האורות בכלים. "והלכת אל המקום אשר יבחר ה' לשכן שמו שם" - שהליכת האדם בעולם הוא בהשגח"פ כדי לפרסם אלוקות. וי"ל שהרצון שבא מלמעלה הו"ע הגילוי דתורת החסידות הכללית, וההמשכה בכלים הוא ע"י תורת חסידות חב"ד, שפועלת שהאדם יהי' חי מצד עצמו. וחילוק עיקרי בין עובר לנולד הוא שהעובר אינו פועל בעולם משא"כ נולד (שתנועותיו וכו' מורגשים בעולם), לכן הנה ע"י הלידה דתורת החסידות נפעל גילוי אלוקת בעולם - "לשכן שמו שם".